

at der i de senere Aar ikke har kunnet telegraferes mellem Kellerup og Omegnen. I det Øjeblik man vil sende et Telegram til Kellerup, bliver det telefoneret ud vistnok i Almindelighed over Viborg, og naar man skal sende et Telegram fra Kellerup, maa det telefoneres til en af de omliggende Stationer, vistnok i Almindelighed Viborg. Dertil kommer en Ulempe som Følge af den Plads, hvorpaa Telefonapparatet er anbragt paa Posthuset, idet det er anbragt i Ekspeditionslokalet paa en saadan Maade, at i Virkeligheden alt, hvad der hedder Telegrafhemmelighed, er illusorisk i Kellerup, fordi alle og enhver, som tilfældig er til Stede i Ekspeditionslokalet, er i Stand til at høre, hvad der telefoneres. Nu beder man i Kellerup om at faa dette Telegrafapparat tilbage, som har været der før. Det vil naturligvis medføre — det er jeg fuldstændig klar over —, at man, hvis der ikke paa Posthuset findes en Mand, som er i Stand til at betjene Apparatet, maa have en Mand dertil. Men man maa erindre, at for en Forretningsby som Kellerup er det meget ubehageligt ikke at kunne staa i Telegrafforbindelse med Omverdenen. Jeg beder den højtærede Minister for offentlige Arbejder se velvilligt paa denne Sag.

Saa er der en enkelt Ting, jeg gerne vil henvende et Par Ord til den højtærede Landbrugsminister om; han er i øvrigt i nogen Maade bekendt med Sagen, ved jeg. Ærede Medlemmer af dette Ting vil vide, at for nogle Aar siden optraadte i Viborg-egnen de saakaldte giftige Kvægmyg, der paa sine Steder foraarsagede ret betydelig Skade. Man stod til at begynde med ret uforstaaende overfor, hvad der foregik. Kvæget blev sygt, og en Del af det døde. Senere opdagede man, at det var giftige Myg, som optraadte i Gudenaadalen og vist ogsaa i Nørreaadalen og andre Steder. Der er sket Henvendelser til os Repræsentanter for Viborg Amt, om ikke navnlig Staten kunde muligt helt eller dog delvis komme de Folk til Hjælp, der har lidt Tab ved, at deres Kvæg er død af denne Grund. Der blev sat en Bevægelse i Gang, som gik den Vej, jeg anser for den rigtige. Man henvendte sig til alle dem, som i de forløbne Aar — det drejer sig ikke om ret mange Aar — har været udsatte for denne Katastrofe, og saa vidt man har kunnet faa opsporet paa Egnen, drejer det sig kun om 16 skadelidte med et samlet Beløb af saadant noget som 14—15 000 Kr., som de altsaa har tabt paa Grund af, at Kvæget er død som Følge af gif-

tige Myggestik. Nu ved jeg vel, at det er Tider, da man skal spare, og det vilde vel heller ikke være rigtigt, at Staten skulde tage det hele Tab paa sig. Saa meget mindre kan man vel forlange det, som Staten med en vis Ret kan sige, at de paagældende jo kunde have forsikret deres Kreaturer mod saadanne Dødsfald. Dette er jo rigtigt nok i det Øjeblik, man ved en Smule om, hvad det er, der sker; saa er man i Stand til at forsikre sig mod det som mod saa meget andet. Men da dette Forhold begyndte, var Lægfolk ganske ukendte med Aarsagen. Saa vidt jeg ved, har Videnskabsmændene vidst Besked med, at sligt er passeret i enkelte Tilfælde. Men naar det var ubekendt for Lægfolk, kan man ikke forlange, at Folk skulde have forsikret derimod. Man kan ikke sige til de Folk: I vidste jo, hvad det var for Farer, I udsatte jer for, naar I behandlede Kvæget saadan og saadan, satte det ud paa de og de Steder og paa de og de Tider af Døgnet, saa I maa selv tage Tabet. Saa længe Tilfældet staar som noget ubekendt, kan man ikke stille en saadan Fordring. Det drejer sig, som sagt, ikke om store Beløb, men derfor kan disse Beløb godt være af stor Interesse for de enkelte, som har lidt Tab. Nogle har mistet — det er det højeste Tal — indtil 7 Kreaturer, og Tabet andrager her efter egen Opgivelse saadant noget som 3 500 Kr. Saa er der andre, som har mistet Kvæg til en Værdi af blot ganske faa Hundrede Kroner. Jeg henstiller til den højtærede Landbrugsminister, der, som sagt, til en vis Grad er bekendt med Sagen, at tage saa velvilligt paa Spørgsmaalet som muligt. Det forekommer mig, at nogen Hjælp vilde være paa sin Plads, selv om man ikke med nogen Ret kunde forlange, at Staten skulde bære hele Tabet. Men jeg mener ogsaa, at dermed maa det være Slut. Nu ved de Mennesker, hvilken Fare der er forbundet med at sætte deres Kvæg ud paa de og de Steder paa den og den Tid af Sommeren, og nu maa de tage deres Forholdsregler derimod.

Jeg gaar dernæst over til et Par Sager, jeg gerne vil henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa. Den første angaar Stedtillæg til visse Embedsmænd i Postvæsenets Tjeneste i Kellerup. Man anker dér over, at man ikke er ligestillet med andre. Der siges, at en tidligere Rigsdagsmand for Kellerup-Kredsen i sin Tid skal have faaet Stedtillæg til visse Embedsmænd i Langaa og Bjerringbro med den